

Ως άνθρωπος δεν μπορώ να γνωρίζω γιατί ο Sandy αποφάσισε να περάσει από τον επίγειο Παράδεισο, όπου ζούσε, στον επουράνιο, που σίγουρα δεν ήξερε πως είναι, αν υποθεθεί ότι υπήρξε δική του απόφαση.

Ατυχώς ήμουν, μάλλον, το τελευταίο δίποδο που αποτύπωσε την μορφή του σε ψηφιακή εικόνα. Συνέβη το τελευταίο Σαββάτο του Σεπτεμβρίου, όταν τον βρήκα κάπως «μπόσικο» και μου ποζάρισε.

Ο "αφεντικός" του, με περισσή φροντίδα, μόλις του είχε απαλύνει μια ενόχληση στην πατούσα με ένα διάλυμα ξυδιού και καθώς προετοιμαζόταν το δείπνο της παρέας όλο και και κάποια χειρονομία ανθρώπινη γλύκαινε το δικό του βράδυ.

Ημιαίμο, έξυπνο, στο χρώμα της άμμου (εξ ου και η ονομασία), κινητικό, ολίγον ζηλιάρικο (όλοι έχουμε ελαττώματα), μικρόσωμο, και νεαρής ηλικίας γοητευτικό ζωντανό που αιφνίδια άφησε τα εγκόσμια. Τις τελευταίες εβδομάδες ζούσε σε έναν επίγειο παράδεισο, σε ένα τεράστιο κτήμα, ελεύθερος, με πελώριους χώρους, με εκλεκτή τροφή. Ήταν ένα ευτυχές πλάσμα. Έτσι τουλάχιστον αντιλαμβανόμουν.

Τι να ήταν άραγε αυτό που τον απομάκρυνε από το δικό μας κόσμο;

Ασφαλώς στην εποχή μας, όπου πληθαίνουν οι αυτόχειρες, ίσως η θλίψη για ένα τετράποδο, ακόμα και σαν τον Sandy

τετραπέρατο, μοιάζει σαν μια ελιτίστικη πολυτέλεια.

Από την άλλη όμως, αν ο δίποδος αποκόψει κάθε επαφή, κάθε ευαισθησία με τη φύση δεν θα είναι και τόσο άνθρωπος...